

Sabbatical Magazine

Boven: kokosnootverkoper in Sembatti.

Jos

Rioolwaterzuivering.

Mijn dag begint al goed met een lifter die bij mij achterop een verhaal afsteekt waar ik niets van begrijp en bij aankomst vraagt of ik 10 roepies voor hem heb. Ik ben op weg naar Dindigul, een reisje van 20 km om bij de Tanners Association een verklaring te vragen waarmee ik op de rioolwaterzuivering mag rondkijken. Tanners is een vereniging van 48 leerlooierijen die een rioolwaterzuivering heeft gebouwd en nu met een uitbreiding bezig is. Alleen al om Tanners te vinden was al een ervaring. Je moet de ingang van het UNWHO (United Welfare Hospital) nemen en dan zit Tanners op de 1^e verdieping. Na een kwartiertje mag ik de secretary spreken. Hij is in traditionele moslimoutfit. Als ik het verzoek doe om op de rioolwaterzuivering te mogen kijken, blijkt dat we een gezamenlijke bekende hebben, namelijk Saleem, eigenaar van het prachtige resort Wild Rock, vlak bij ons basiskamp. Saleem heeft een fortuin verdiend met zijn augurkenfabriek. De secretary zegt heel trots dat deze Saleem zijn neefje is. Onmiddellijk mag ik met de chef van de rioolwaterzuivering mee om ter plaatse een rondleiding te krijgen. Helaas is fotograferen niet toegestaan zolang de bouw nog niet gereed is, maar waarom dit niet is toegestaan is mij een raadsel want ik heb geen bijzondere techniek

gezien of iets dergelijks. Wat wel opvalt, is dat alles schots en scheef aan elkaar gebouwd is. Daarom ben ik voor een overzichtsfoto op het viaduct van de highway gaan staan, maar mijn vakcollega's vinden "dat je er niets op ziet" dus deze laat ik achterwege. Na de rondleiding toer ik nog even rond langs

een moskee; helaas staan moskeeën vaak ingeklemd tussen de huizen zodat je ze moeilijk op de foto krijgt. Daarna ben ik getuige van één van de vuilere klussen

die nog met de hand wordt uitgevoerd. Dan ga ik lunchen dat zodanig heet is dat er weer zweet onder mijn ogen staat en dan terug naar Athoor. Onderweg kom ik een transport tegen van een enorm onderdeel van een elektriciteitscentrale

op een 10-assige aanhangwagen. Elke keer als deze onder elektriciteitsdraden door rijdt, moeten mannen met 6 m lange houten harken de draden ophouden zodat het transport verder kan. Het overige verkeer dendert via de berm links en rechts erlangs, maar net waar er ruimte is. Ook kom ik deze vrachtauto

tegen die eigenaardig beladen is. Verder is de kokosnootverkoper op de voorpagina zodanig vereerd door het fotograferen dat ik een kokosnoot krijg en ik mag er echt niet voor betalen.

Nicoline

India kent een hecht familieleven. Getrouwd zijn en kinderen krijgen is een voorwaarde in het leven om er bij te horen. De kinderen horen op volwassen leeftijd voor hun ouders te zorgen. In het plattelandsdorp Athoor waar wij verblijven, geldt dit zeker voor alle gezinnen. Toch hebben daar bejaarden mensen ook gewoon pech in het leven. Nooit getrouwd zijn, geen kinderen kunnen krijgen of kinderen die niks overhouden om hun ouders te kunnen onderhouden. De staat kent geen AOW dus moeten zij blijven werken tot ze niet meer kunnen. Voor deze ouderen heeft BenG een project gestart. Ouderen die tot deze doelgroep behoren kunnen zich aanmelden en een maandelijkse donatie ontvangen. Ik heb met de tolk Rajief deze ouderen opgezocht om een verslag voor de donateurs te maken en hun maandelijkse donatie te komen brengen.

Op bezoek bij Ochammal

Ochammal was in Athoor haar kokospalmbladerenmatten aan het verkopen en werd met de fiets door haar zwager opgehaald. Ze weet niet hoe oud ze is maar ze is de tachtig gepasseerd. Ze heeft geen kinderen en moet naast de donatie van BenG haar dagelijkse kost bij elkaar verdienen. Dit doet ze door kokospalmbladeren te verzamelen, hier matten van te vlechten en deze in Athoor te verkopen. Daarnaast heeft ze 180 dagen vast werk van de overheid en verzamelt ze vruchten uit het veld. Ochammal heeft een goede gezondheid. Ze kan zelf haar eten kopen en koken. Ook kan ze zelf haar water bij het tappunt naar huis dragen. Wel gaat haar gehoor achteruit. Ze is aan beide ogen geopereerd en kan nu weer goed zien.

In haar onderkomen dat ze mij laat zien kooft ze aan de ene kant op houtvuur, aan de andere kant is haar slaapgedeelte. Het is een palmladeren onderkomen van 3 bij 3 meter, die aan de binnenkant uit gestapelde betonstenen is opgetrokken. Het dak is van golfplaten. Haar 5 saries hangen in een doek geknoopt in een hoek.

Buiten zitten haar 3 bejaarde buren alles nauwlettend te volgen en van commentaar te voorzien. Niemand is familie maar ze helpen haar allemaal graag.

Vluchten naar de bergen.

Aangezien de temperatuur in een keer oploopt, worden we door de hitte bevangen en rijden we met de motor omhoog naar 2200 meter op zoek naar verkoeling. Een spectaculaire rit langs diepe ravijnen. Kodaikanal is een Hill Station, dat wil zeggen een bergdorp gesticht door de Engelsen

tijdens de koloniale bezetting. Nu is het een vakantieoord voor de rijken en de middenklasse.

Indiërs gaan vaak met hun hele familie op stap, huren een klein busje en laten zich naar een familiehotel in een Hill Station rijden. Wij belanden ook in zo'n familiehotel. Geplakt tegen de bergwand met een uitzicht over Kodaikanal en een balkonnetje. Lijkt idyllisch, maar schijn bedriegt. Het hotel was super gehorig dus met een hele indische familie op de gang, met al de bijbehorende etensluchten en bewierookte godaanbiddingen, niet echt relax. Tot overmaat van ramp werden de nachten koud en klam zodat we 's ochtends vochtige kleren aan moesten trekken. Aangezien buiten de zon al scheen maakte ik onze balkondeur vast open om de klamheid te verdrijven. Voor ik het wist slopen twee grote apen naar binnen en onderzochten onze tassen op voedsel. Kortom tijd om te verkassen. De rest van de tijd hebben we

heerlijk genoten van de koelte en de verrassende omgeving.

Studiebeurzenproject.

Met Chandra, de coördinator van de NGO Merds in India ga ik op bezoek bij 3 studenten die zich hebben aangemeld bij het studiebeurzenproject. Voor 4 studiebeursplekken waren er 17 kandidaten door het schoolhoofd van het MPR college geselecteerd. Alle studenten zijn veelbelovend maar zijn niet meer in staat hun studie te bekostigen door onverwachte problemen in de familieomstandigheden. Chandra heeft alle studenten geïnterviewd en er 4 geselecteerd. Ik ga op huisbezoek bij 3 van die studenten.

Een verslag van een van deze bezoeken.

Nagajothi woont in Natham met haar familie: vader, moeder en jongere broertje. De familie woonde kort geleden nog op het platteland. Zij zijn twee maanden geleden vertrokken omdat ze niet meer konden beschikken over water. Ze huren nu een tweekamerwoning op het dak van een huis in Natham. Hier betalen ze 1000 rupies per maand voor. De vader is uienverkoper en verdient gemiddeld 3500 rupies per maand. Zijn inkomen is met 40% verlaagd. Dit heeft te maken met de prijsverhoging van de uien. Hij beschikt over onvoldoende geld om veel uien in te kopen.

Nagajothi is 21 jaar en heeft het eerste jaar van haar bacheloropleiding met succes afgerond. Ze volgt de B-com (bachelor economie) opleiding op het MPR college. Aangezien ze haar vooropleiding op een staatsschool heeft gevolgd was haar kennis van Engels onvoldoende om de vakken goed te kunnen volgen. Toch heeft ze met hoge cijfers haar eerste jaar afgerond.

Haar bachelorstudie kost 25.000 rupies; haar ouders kunnen 7.000 rupies zelf bijdragen. Nagajothi gaat dagelijks met de bus naar het college en de kosten hiervan bedragen 9.000 rupies per jaar. Het college heeft Nagajothi gesponsord voor de eindtoetsen van het eerste jaar. Ze wil graag haar opleiding afronden en dan werk zoeken om haar ouders te ondersteunen. Ze hoopt als accountant een baan te vinden. Als ze geen werk kan vinden gaat ze door voor haar masteropleiding.

Het volgende en tevens laatste magazine verwachten we over 2 weken uit te brengen.

